

Jen mě nelituj

Jaromír Nohavica

Emi **Ami** **D7**
1. Jen mě nelituj, neklepej na mé dveře
G **H7**
s chryzantémou v dlani,
Ami **D7** **G**
hra na litování končí v prvním tahu,
Hmi **Ami**
neplivej lásku na podlahu,
D **Emi**
nestůj mi u bytu, jen mě nelituj.
Ami **D7** **G** **D/F#**
Ta slova jsou jen guláš dvakrát přihřívaný,
Ami **D7** **G**
a to mě nezachrání, a to mi nepomůže,
Hmi **Ami**
a tak nesvlíkej mě z kůže,
D **G**
celý zvědavý, celý zvědavý,
D/F# **Emi** **Ami**
jak vlastně vypadá takový malý pohřeb,
D7 **G**
na který si člověk sám nastřádá.

G **D**
R: Jó, kdybych byl vrabec, sezobal bych zrní
Emi **C** **G**
všem ptákům, co v okolí jsou,
Ami **D**
srdce měl bych slabé a žaloudeček plný
C **G**
a duši rozčepýřenou.

R: Jó, kdybych byl holub, rozesl bych psaní
od domu k domu do všech světových stran,
a pak četli bychom spolu, co píše tamta paní
a co píše tamten pán.

Ami **C**
*: Jó, kdybych byl, žil bych si, žil,
G **D/F#**
a šťastný bych byl jako pytel blech,
Ami **D7** **G**
ale já jsem, co jsem, a nevěřím lítostem.

2. Jen mě nelituj, opřený o zábradlí
mám ještě dvacet sedm zubů,
nejsem přes palubu, ten plavčík, co to řekl, ten se spletl,
koukni se na racka, jak vzlétl
směrem k úsvitu, a tak mě nelituj.
Člověk se rodí jednou a umírá i stokrát,
slza je pořád mokrá jak za časů krále Leara,
a já potichu v sobě sbírám sílu i odvahu,
stojím na prahu a koukám: velká paráda,
z mých dveří vychází pohřeb,
na který jsem si sám nastřádal.

R: Jó, kdybych byl káně, vysoko bych létal
a střemhlav padal dolů jako archanděl
a na severní straně nejvyšší hory světa
bych svoje tajné hnízdo měl.

R: Jó, kdybych byl sýček na Těšínské věži,

purkmistry a pány ze sna budil bych,
a k půlnoci bych křičel, jak to leží a běží,
a k ránu bych pak ztich'.

*:
*: